

Arrest

nr. 307 940 van 6 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DECOSTER *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) januari 2003.

1.2. Verzoeker dient op 28 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 28 augustus 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 januari 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Bar Kashkot, district Khewa, provincie Nangarhar.

Sinds drie à vierenhalf jaar voor uw vertrek werkte u samen met uw vader, die simpel van geest was, en G. A., de neef van uw moeder, in de carwash van uw vader. Onder jullie klanten zaten ook mensen van de overheid. Uw maternale oom E. was dagarwal (kolonel) in Kaboel, bij de detectieafdeling van het nationaal leger.

Zo'n acht maanden nadat uw vader zijn werk in de carwash had gestart, werd hij benaderd door een taliban, dorpeling en verre neef van hem, genaamd M. I. M. I. sprak geregeld in op uw vader, die zeer religieus was en veel tijd in de moskee doorbracht. Uw vader ontwikkelde gaandeweg een positieve mening over de taliban.

Zo'n anderhalve maand voor u vertrok uit Afghanistan bleven uw vader, G. A. en u na een zeer drukke dag in de carwash slapen. M. I. en drie andere talibs vielen 's nachts binnen, en lieten een zak vol magneetbommen achter bij uw vader. Hij moest ze onder alle wagens van de overheid plaatsen. De taliban vertrokken terug. U belde uw moeder en vervolgens uw oom. Hij contacteerde de lokale veiligheidscommandant, die intervenieerde met de lokale politie. Met uw hulp kon M. I. en twee talibanleden worden gearresteerd. Omdat E. inschatte dat de situatie niet veilig was voor u en uw gezin, vluchtten jullie naar Nurgal district, in een woning van uw oom. Na ongeveer een maand achtten jullie de situatie in het dorp terug veilig en keerden jullie terug naar huis. Ook G. A. was terug uit zijn schuilplaats. Jullie vatten jullie werk in de carwash terug aan.

Ongeveer twintig dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kwam een volgende zeer drukke dag in de carwash. Uw vader en u besloten op advies van uw moeder alsnog naar huis te keren, maar G. A. bleef opnieuw overnachten ter plaatse. Toen u de volgende ochtend in de carwash kwam, trof u hem dood aan. U begroef hem en vluchtte vervolgens met uw familie het dorp uit, en tien à vijftien dagen later (één à anderhalf jaar voor de machtsovername), met uw vader het land uit. U raakte in Iran van uw vader gescheiden.

Na de machtsovername van 15/08/2021 vluchtte ook uw oom E. en zijn zoon. Ze trokken naar Iran, alwaar ze samen met uw vader verblijven. Uw moeder, broer en zussen zitten sinds de periode van uw vertrek in Kaboel met de familieleden van uw oom E.

Na een lange reis kwam u op 27/07/2022 aan in België, waar u op 28/07/2022 verzocht om internationale bescherming.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat u informatie doorgaf aan de overheid waardoor materiaal in beslag werd genomen en taliban werden gearresteerd.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw taskara (kopie); de taskara van uw vader (kopie); een foto van uzelf met uw vader (kopie); de eTaskara van uw maternale oom E. (kopie); foto's van uw vader en maternale oom E. (kopie); een foto van de neef van de moeder, G. A. (kopie); een flyer van uw carwash (kopie); een verkoopbewijs van de carwash aan uw vader (kopie); de legerbadge van uw maternale oom E. (kopie); een certificaat uw maternale oom E. bij het 207de korps (kopie); foto's van E. bij het leger met collega's (kopies); een foto van E. bij een helikopter (kopie); een foto van uw vader met een krant in de hand en een uitvergroting van die krant (kopies).

Uw advocaat maakte aanvullende opmerkingen bij het verslag van uw gesprek bij de DVZ over op 24/02/2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Waar u op 13 september 2022 voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog kenbaar maakte dat u het psychologisch zeer moeilijk heeft (Verklaring DVZ, vraag 37), kan volledigheidshalve opgemerkt worden dat u die dag eveneens te kennen gaf dat er geen elementen zijn die uw deelname aan onderhavige procedure bemoeilijken (Vragenlijst BPN, DVZ). Ook voor het CGVS maakte u van dergelijke elementen geen gewag.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele vaststellingen die uw algemene geloofwaardigheid schade toebrengen.

Zo kan worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw leeftijd bedrieglijke verklaringen aflegde. U verklaarde negentien jaar oud te zijn (CGVS, p. 4), in België staat u geregistreerd met 01/01/2003 als geboortedatum. In Oostenrijk stond u echter geregistreerd met 01/01/2006 als geboortedatum. Daarom gevraagd op basis waarvan u uw leeftijd opgaf in Oostenrijk, gaf u toe zomaar een leeftijd te hebben opgegeven, u wilde immers niet in Oostenrijk blijven (CGVS, p. 28). Niet alleen getuigt het feit dat u zomaar wat zei om niet in Oostenrijk te blijven er geenszins van dat u een verzoek om internationale bescherming indiende uit vrees voor vervolging of ernstige schade in Afghanistan, maar nog blijkt dat u er niet voor terugdeinst valse verklaringen af te leggen aan de Europese asielautoriteiten.

Ook moet worden vastgesteld dat u geen inzicht verschaftte in uw moment van vertrek uit Afghanistan. Gepolst wanneer u was vertrokken uit Afghanistan, stelde u in de zomer 2018 of 2019 te zijn vertrokken (CGVS, p. 7), maar later beweerde u zo'n jaar tot anderhalf jaar voor de machtsovername (van 15/08/2021) het land te hebben verlaten (CGVS, p. 17), met andere woorden tussen februari 2020 en augustus 2020. Uw verklaringen over uw moment van vertrek liggen dan ook ver uit elkaar. Tijdens het persoonlijk onderhoud gepeild hoe lang u onderweg was geweest naar België, beweerde u het niet te weten (CGVS, p. 18), waardoor ook niet langer kon worden gesteld dat u Afghanistan verliet twee jaar en twee maanden voor uw gesprek op de DVZ zoals u aldaar had gesteld (DVZ Verklaring, punt 42). Ten einde beter zicht te krijgen op het tijds kader van uw relaas werd gepolst naar de periode dat u een tijdje onderkomen had gezocht in uw ooms woning in Nurgal. Maar u zei niet te weten hoe lang voor uw vertrek u daar was geweest (CGVS, p. 5). Opnieuw werd het CGVS inzicht in uw moment van vertrek uit Afghanistan ontnomen.

Uw algemene geloofwaardigheid komt aldus op de helling te staan.

Er kan vervolgens geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Afghanistan.

Vooreerst is het weinig geloofwaardig dat uw oom E. niet eerder op de hoogte was van de talibansympathie van uw vader. Niet alleen is er familie van uw vader talibangetrouw (CGVS, p. 16), het bewuste familielid is in uw regio een talibanverantwoordelijke die bovendien altijd in contact was met uw vader (CGVS, p. 15-16). Jullie hadden ook geregeld contact met E. (CGVS, p. 11-12). Verder was uw moeder echt niet gelukkig met de overtuiging van uw vader en vond ze dat ze er niets aan kon doen (CGVS, p. 25), waardoor het op zijn minst merkwaardig dat ze niet haar oom E. zou ingeschakeld hebben om uw vader op andere gedachten te brengen. In het licht van voorgaande is het dan ook weinig geloofwaardig dat E., kolonel bij het nationale leger, niet geweten zou hebben dat uw vader sympathie koesterde voor de taliban die hem lang hebben beïnvloed (CGVS, p. 13).

Verder kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw relaas over de nachtelijke inval van de taliban in jullie carwash om jullie op te dragen magneetbommen te plaatsen onder overheidsauto's.

*Vooreerst kan aan uw verklaringen over het bestaan van de carwash getwijfeld worden. Immers, gepolst of er documenten bestonden van de aankoop van de carwash, beweerde u dat men in Afghanistan dergelijke zaken niet heeft (CGVS, p. 10). Dat u na het persoonlijk onderhoud een document neerlegde dat getuigt van de prijs en de datum van de aankoop van de carwash is op zijn minst verbazend in het licht van uw verklaringen. Er moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Bovendien betrof het neergelegde document een kopie waarvan de authenticiteit niet te achterhalen is. Dat geldt evenzeer voor de kopie van de flyer die u van de carwash neerlegde.*

Verder mist het elke geloofwaardigheid dat de taliban in uw aanwezigheid en de aanwezigheid van uw maternale neef G. A., hun plannen tot meerdere aanslagen uit de doeken deden aan uw vader. Uit niets blijkt immers dat de taliban meenden dat u en G. A. talibangezind waren. Integendeel, ze plaatsten zelfs vraagtekens bij uw vader. Zo vroegen ze hem hoe het kwam dat hij samen was met de overheid en tegen

religieuze mensen was (CGVS, p. 18). Met dergelijke openheid riskeerden ze niet enkel dat de plannen voor een/meerdere aanslag(en) verijdeld zouden worden, maar ook dat ze gearresteerd zouden worden, temeer 1 van de aanwezige talibanleden M. I. – familie van uw vader, die u wist wonen – was (CGVS, p. 19) en temeer u een oom heeft die bij het leger verantwoordelijk is voor oa bommeldetectie (CGVS, p. 12). U sloot overigens ook niet uit dat de taliban dachten dat u en G. A. zouden weglopen en het dorp op de hoogte zouden brengen (CGVS, p. 27). U gaf ook te kennen dat de taliban dergelijke plannen niet zou toevertrouwen aan 'slimme personen' (CGVS, p. 26). Bovendien, uit uw relaas blijkt dat de relatie van de taliban, en ook van M. I., met uw vader niet van dien aard was dat ze hem zelfs maar spontaan konden herkennen: bij het binnenvallen in de carwash moest uw vader namelijk op hun vraag zijn hand opsteken om duidelijk te maken wie S.A. was (CGVS, p. 18). Dat de taliban aan relatief onbekenden hun plannen kenbaar maakten is gelet op de omvang en de aard van de plannen niet geloofwaardig.

Het mag ook verbazen dat de taliban net uw vader (die mentale problemen heeft en gemakkelijk beïnvloedbaar is, CGVS, p. 11 en p. 20) zouden opdragen bommen te plaatsen en daartoe meteen een zak vol magneetbommen (CGVS, p. 18) achterlieten bedoeld om meerdere mensen te doden (CGVS, p. 22). Wat betreft de opdracht van de taliban, verklaarde u dat ze de bedoeling hadden meer dan één slachtoffer te maken, jullie moesten onder alle auto's van de overheid magneetbommen plaatsen (CGVS, p. 22). Dat komt weinig aannemelijk over, aangezien de carwash na een eerste ontploffing – en zoals u zelf ook aangaf (CGVS, p. 22) – snel met de vinger zou worden gewezen. Hiermee geconfronteerd wierp op dat uw vader simpel was, zodat niemand het zou door hebben (CGVS, p. 20). Gelet dat ook u en uw neef G. A. in de carwash werkten, kan dit geenszins als verklaring weerhouden worden, ook al stond de zaak op uw vaders naam (CGVS, p. 22).

Verder valt op dat uw vader volgens uw beweringen een simpel man was die weinig onderscheidingsvermogen had en beïnvloedbaar was, zoals in het hele dorp was geweten (CGVS, p. 11). Dat maakte hem logischerwijze tot een minder betrouwbare rekrut voor het plegen van een reeks bomaanslagen. Bovendien had, zoals hierboven reeds vermeld, uw vader onomstootbaar banden met de overheid: zijn schoonbroer was kolonel in het leger (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) en genoot voldoende aanzien om bij aangelegenheden zoals begrafenissen of trouwefeesten belangrijke collega's uit het leger zoals toran generaal A. te gast te hebben (CGVS, p. 14). Gepolst waarom M. I., die van de familiale banden wist, uw vader om deze diensten zou vragen, reageerde u dat uw vader snel te brainwashen was (CGVS, p. 23). Dit biedt geen afdoende verklaring, meer nog, het onderlijnt nogmaals hoezeer uw vader een weinig stabiel rekrut kon zijn. Dat de taliban voor het plegen van de aanslagen beroep zouden doen op uw vader is bijgevolg ongeloofwaardig.

Wat de taliban betreft met wie u in de problemen kwam, valt op dat uw kennis fragmentair is. U verklaarde dat M. I. verantwoordelijk was voor de regio en hij rapporteerde over wat de mensen deden voor de overheid aan zijn overste (CGVS, p. 24). Maar u bleef het antwoord schuldig op de vraag wie zijn overste dan was (CGVS, p. 24). U wist enkel uit geruchten dat hij rapporteerde (CGVS, p. 24). U kon geen ander incident opgeven waarbij hij betrokken was, dan uw eigen incidenten en problemen met hem (CGVS, p. 24). U wist niet wie de drie andere taliban waren (CGVS, p. 26), noch hoe ze zich precies verhielden tot M. I. (CGVS, p. 26). U ontweek tot tweemaal toe de vraag wat u had ondernomen om u naar hen te informeren (CGVS, p. 26). Nochtans kon u zich trachten te informeren via uw oom, die naar uw beweringen in contact stond met de commandant veiligheidsverantwoordelijke van Khewa district en met het districtshuis (CGVS, p. 19, 20). U wist ook niet wie er van grote taliban commandanten in uw regio aanwezig waren (CGVS, p. 15). Dat u niet over meer kennis beschikte over de taliban die u beweerde te vrezen, komt niet overtuigend over.

Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde u dat u na de arrestatie van M. I. uit veiligheidsoverwegingen met uw vader één maand naar Nurgal uitweken (CGVS, p. 20). Bij de DVZ verklaarde u echter dat u al na twee weken terug naar huis keerde (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Deze incoherentie is treffend. Bovendien, uw oom was onmiddellijk na de arrestatie van de talibanleden van oordeel dat uw familie niet veilig was in het dorp (CGVS, p. 20). Maar peilend naar wat na het verblijf van één maand in Nurgal aan de situatie was veranderd, en gevraagd wat maakte dat u op dat moment terugkeerde, antwoordde u dat de oom had gezegd dat de situatie na die maand onder controle van de overheid was (CGVS, p. 27), en de taliban waren gearresteerd (CGVS, p. 27). Maar ze waren ook al gearresteerd toen uw oom de inschatting maakte dat de situatie onveilig was en u naar Nurgal moest trekken (CGVS, p. 20). En uw dorp stond in de jaren voor uw vertrek sowieso al onder overheidscontrole (CGVS, p. 15).

In het licht van deze vaststellingen kan geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw relaas over de nachtelijke inval van de taliban in jullie carwash om jullie op te dragen magneetbommen te plaatsen onder overheidsauto's, noch over de arrestatie van M. I. en uw tijdelijke vlucht naar Nurgal.

Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de moord op uw neef, die in het kielzog van deze beweerde problemen zou zijn gepleegd. Dit wordt ten overvloede verder onderbouwd door volgende vaststellingen. U verklaarde dat de moord op uw neef werd gedocumenteerd met foto's en de politie alles had genoteerd, zoals uw oom u vertelde (CGVS, p. 20). Gepolst waar die documenten lagen, reageerde u dat u het ook aan uw oom had gevraagd: ze lagen bij de overheid en de machtsovername had plaatsgevonden, u kon ze niet meer vragen (CGVS, p. 22). Het mag evenwel verbazen dat uw familie op het moment van de beweerde feiten zelf geen documenten zou ontvangen hebben. Uw uitleg overtuigt bijgevolg niet dat u de documenten niet kon neerleggen. Aangaande de begrafenis van uw neef, is het frappant dat u twee à drie dagen met zijn begrafenis bezig was (CGVS, p. 20) en dat u deelnam aan zijn begrafenis in uw dorp (CGVS, p. 22). Dat u zich niet definitief uit de voeten gemaakt had, en u aldus blootstelde aan verdere vervolgingsdaden van de taliban - die in die periode stiekem aanwezig waren in uw dorp (CGVS, p. 15) - ligt niet in lijn met de vrees die u ten aanzien van de taliban aanhaalde.

Uit uw vluchtrelaas kan aldus geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Wat betreft uw verklaring dat uw oom E. kolonel in het leger was kan volledigheidshalve gewezen worden op het volgende. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw oom E. gevlucht is naar Iran na de machtsovername. U legde hiervan echter geen begin van bewijs neer. Uit niets in uw verklaringen blijkt dat uw oom omwille van zijn profiel als ex-legerlid in de problemen kwam met de taliban. U toonde de problematische situatie waarin deze laatste zich zou kunnen bevinden niet aan. Verder kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalde geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Uit het geheel aan uw verklaringen kan aldus geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds,

indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en**

individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/_PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/_PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/202312_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedepoteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van

personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

*Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er*

bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

*Uw documenten wijzigen voorgaande beslissing niet. Hoewel de identiteit van u, uw vader en uw oom en de militaire loopbaan van uw oom op zich niet ter discussie staan in deze beslissing, moet volledigheidshalve gewezen worden op de relatieve bewijswaarde van dergelijke stukken aangezien deze gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Uit de foto van uw vader met een krant in de hand valt geenszins af te leiden dat hij zich daadwerkelijk in Iran bevindt, evenmin valt hieruit een nood aan internationale bescherming in uw hoofd af te leiden.*

Met de opmerkingen die de advocaat voor het persoonlijk onderhoud overmaakte bij het verslag van uw gesprek bij de DVZ werd rekening gehouden tijdens de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 tot en met 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “de administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en zorgvuldigheid”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“1. In rechte

Artikel 48/3 van de VW verwijst naar artikel 1, A, 2, van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen. Voor de toepassing van dat Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: [...]

Artikel 48/4 van de VW stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden: [...]

Artikel 48/4, §2 van de VW bepaalt dat ernstige schade bestaat uit: [...]

Artikel 48/5, §1 van de VW bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: [...]

Artikel 48/6 van de VW stelt verder dat: [...]

Artikel 48/7 van de VW stelt dat: [...]

De administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren bij het nemen van een beslissing (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : [...]

2. Toepassing in casu

2.1. In hoofdorde: de vluchtelingenstatus – asielmotieven

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker aangehouden, gemarteld of zelfs gedood te worden, omwille van de volgende redenen:

- Verzoeker gaf informatie door aan de overheid waardoor materiaal in beslag werd genomen en taliban werden gearresteerd; Verzoekers oom was kolonel bij het nationaal leger;*
- Verzoeker is afkomstig uit Nangarhar, een provincie die geconfronteerd wordt met willekeurig geweld in verband met gewapende conflicten;*
- Verzoeker vertrok illegaal uit het land;*
- Verzoeker vroeg asiel aan in Europa; Verzoeker zal als "westerling" gezien worden door de Taliban, in geval van terugkeer;*
- De angst voor schendingen van zijn fundamentele rechten.*

2.1.1. Bijzonder profiel van verzoeker en niet-betwiste elementen

Er zij aan herinnerd dat, hoewel verwerende partij betwist dat verzoeker werkelijk vreest voor vervolging of het risico loopt op ernstige schade, een aantal elementen niet betwist zijn.

Derhalve kunnen als vaststaand worden beschouwd in hoofde van verzoeker:

- Zijn identiteit;*
- Zijn nationaliteit;*
- Zijn regio van herkomst (Nangarhar-provincie);*
- Zijn Pashtou etniciteit;*
- Het feit dat verzoeker naar België is gevlucht, waar hij om internationale bescherming heeft verzocht;*
- Verzoekers verwestering.*

De nood aan internationale bescherming van verzoeker moet worden erkend. Ze vloeit voort uit twee aspecten die het profiel van verzoeker kenmerken:

- het feit dat verzoeker informatie doorgaf aan de overheid waardoor materiaal in beslag werd genomen en taliban werden gearresteerd (zie infra punt 2.1.1.1.).*
- Zijn familieband met zijn oom die als kolonel bij de detectieafdeling van het nationaal leger werkte (zie infra punt 2.1.1.2.).*

Op basis van bovenstaande elementen moet worden vastgesteld dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan negatief gepercipieerd zal worden en een reëel risico loopt op vervolging en ernstige schade.

2.1.1.1. Verraders

In het EASO COI verslag over Afghanistan wordt er gemeld dat: [...]

En in het EUAA Afghanistan Country Focus: [...]

Hieruit blijkt dat ieder van de voormalige overheid in het algemeen als vijanden worden beschouwd. Bijgevolg, verzoeker, die de taliban heeft "verklukt", zou als een verrader worden beschouwd.

2.1.1.2. Familieleden van personen werkzaam voor de vorige overheid

Het is meermaals vastgesteld dat voormalige leden van de ANA en voormalige personeelsleden van de gevallen overheid, te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, vaak in de vorm van 'targeted killings'. De UN Assistance Mission in Afghanistan, evenals de UN OHCHR, stelden inderdaad vast dat de Taliban, hoewel ze in eerste instantie amnestie beloofden aan allé personeelsleden van de vorige overheid, toch een groot aantal ex-ANDSF-leden en/of hun familieleden hebben gedood: [...]

Zie ook: [...]

Ook familieleden van voormalige ANDSF-leden kunnen echter te maken krijgen met vervolging en geweld, zo bevestigt ook verwerende partij, wanneer de Taliban op zoek zijn naar een ex-ANDSF-lid, of om wraak te nemen. [...]

Zie ook: [...]

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt duidelijk dat familieleden van ex-overheidspersoneel en ex-ANDSF-leden, soms zelfs omwille van het loutere feit van hun familieband, het doelwit kunnen zijn van geweld door de Taliban: [...]

En nog recenter: [...]

Door zijn nauwe familieband met een voormalig lid van het nationaal leger loopt verzoeker dus een reëel risico op vervolging en onmenselijke behandeling.

2.1.2. Betwisting van de motivering van de bestreden beslissing

a. Preliminaire opmerking betreffende de leeftijd van verzoeker

Verwerende partij merkt voorafgaand aan zijn motivering op dat verzoeker in België geregistreerd staat met 01.01.2003 als geboortedatum terwijl hij in Oostenrijk echter geregistreerd stond met 01.01.2006 als geboortedatum.

Er ging een gerucht onder asielzoekers in Oostenrijk dat Afghaanse asielzoekers werden geweigerd en teruggestuurd, dus moest verzoeker liegen over zijn leeftijd.

Verzoeker heeft niettemin in België zijn werkelijke geboortedatum gegeven. Hij had in elk geval nooit de bedoeling om de Belgische asielinstanties te misleiden.

Enige twijfel over zijn leeftijd - en dus zijn status van minderjarige of meerderjarige - doet geen afbreuk aan het feit dat zijn dossier in allé objectiviteit behandeld moet worden.

b. Preliminaire opmerking betreffende verzoekers moment van vertrek uit Afghanistan

Verwerende partij merkt ook op dat verzoeker geen inzicht verschaftte in zijn moment van vertrek uit Afghanistan.

Zoals verzoeker het ook kenbaar maakte, had hij het toen psychologisch zeer moeilijk. Hij is analfabeet. De communicatie met de tolk was ook niet optimaal: [...]

Hij heeft niettemin gezegd dat hij niet weet wanneer hij vertrok maar dat het tijdens de zomer was: [...]

Hij wenst dus te verklaren dat hij ongeveer 2,5 maanden voor de machtsovername Afghanistan verliet, dus rond mei of juni 2021.

c. Wat betreft de talibansympathie van verzoekers vader

Het CGVS vindt het weinig geloofwaardig dat verzoekers oom E. niet eerder op de hoogte was van de talibansympathie van zijn vader.

Verzoekers wenst de context scheppen: zijn vader was zeker geen officieel lid van de Taliban. Zijn oom E. leefde in Kaboul, dus ver van verzoekers dorp en ze zagen elkaar elke twee of drie maanden.

Aankankelijk was verzoeker hier zelf niet van op de hoogte. Hij werd zich ervan bewust toen de Taliban de zal vol magneetbommen kwamen afgeven. Hij bracht onmiddellijk zijn moeder en oom op de hoogte.

d. Wat betreft de nachtelijke inval van de taliban in verzoekers carwash om hen op te dragen magneetbommen onder overheidsauto's te plaatsen

Het CGVS is van mening dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas over de nachtelijke inval van de taliban in verzoekers carwash om hen op te dragen magneetbommen onder overheidsauto's te plaatsen.

Wat betreft het bestaan van de carwash, wenst verzoeker op te werpen dat het geen officieel aankoop was maar een deal tussen burgers. Niettemin heeft hij zijn best gedaan om een document en een flyer neer te leggen. Het CGVS verwierpt deze documenten omdat er veel corruptie in de Afghaanse documenten voorkomt. Het CGVS geeft echter niet aan hoe deze documenten vervalst zouden kunnen zijn. Er zij op gewezen dat indien verzoeker daarentegen geen documenten had ingediend, het CGVS hem dat ook zou hebben verweten.

Wat betreft het feit dat de taliban in de aanwezigheid van verzoeker en van zijn maternale neef hun plannen tot meerdere aanslagen uit de doeken deden aan zijn vader, wenst verzoeker uit te leggen dat de Taliban hen eerst naar buiten hadden geschopt om alleen met verzoekers vader te praten, zonder dat deze en zijn neef het horen, maar dat zijn vader vervolgens had gezegd dat zij leden van de familie waren en dat hij voor hen had "ingestaan". [...]

Wat betreft het feit dat de taliban verzoekers vader (die mentale problemen heeft en gemakkelijk beïnvloedbaar is) hebben opgedragen bommen te plaatsen, wenst verzoeker aan te voeren dat, zoals uiteengezet, zijn vader onder de invloed van de Taliban stond, conservatieve waarden had ontwikkeld en door de Taliban werd vertrouwd.

Wat betreft het feit dat verzoekers vader een simpel man was die weinig onderscheidingsvermogen had en banden met de overheid had, wenst verzoeker aan te voeren dat zijn vader juist daarom de perfecte rekrut was: de Taliban hebben de gewoonte om eenvoudige, zwakke mensen in te schakelen om hun plannen uit te voeren. Aangezien leden van de autoriteiten naar de carwash van zijn vader gingen, was de carwash bovendien de ideale plaats. Ook was de taak heel simpel: bommen plaatsen en niets meer. Ookal was verzoekers vader simpel van geest, kon hij dat wel uitvoeren.

Wat betreft de taliban met wie verzoeker in de problemen kwam, wenst verzoeker opnieuw opwerpen dat hij hen niet kende aangezien ze van andere dorpen afkomstig zijn. Hij erkende enkel M. I. Het had ook geen werkelijke nut voor verzoeker om de namen te kennen van de Taliban die hij vreesde.

Wat betreft de incoherenties in verzoekers relaas, wilt hij erop wijzen dat de aanwezige tolk erop stond dat hij snel antwoordde, wat verklaart waarom zijn woorden soms verward waren. Hij is dus 2,5 week in Nurgal gebleven. De Taliban waren gearresteerd voordat hij naar Nurgal vertrok, maar zijn oom vreesde représailles.

e. Wat betreft de moord op verzoekers neef

Het CGVS vindt het verbazend dat verzoeker geen document hieromtrent kon neerleggen en dat hij zich blootstelde aan verdere vervolgingsdaden van de taliban door deel te nemen aan de begrafenis.

Verzoeker doet zijn best om (een kopie van) de documenten te krijgen: [...]

Verder vond de begrafenis plaats in zijn dorp, onder toezicht van de overheid. Politieleden waren ook aanwezig. Het was daarom hoogst onwaarschijnlijk dat de Taliban iets zouden ondernemen.

f. Wat betreft de profiel van verzoekers oom

Het CGVS is van mening dat verzoeker niet heeft bewezen dat zijn oom, omwille van zijn profiel als ex-legerlid in de problemen kwam met de taliban.

Verzoeker verwijst in dit opzicht naar de ontwikkelingen onder punt 2.1.1.2.

2.1.3. Conclusie: toekenning van de status van vluchteling

Verzoeker moet de vluchtelingenstatus worden toegekend op grond van het verband met het Verdrag van Genève van 1951: verzoeker vreest voor vervolging wegens zijn nauwe familieband met een ex-legerlid, wegens het feit dat hij als een verrader wordt beschouwd door de taliban, alsmede wegens het feit dat hij terugkeer bestempeld zou worden als verwesterd, en zijn statuut als (afgewezen) asielzoeker voor stigmatisering zou zorgen.

Bovendien, vanwege de politieke en securitaire situatie in zijn land van herkomst, kan verzoeker de facto geen adequate bescherming van de "autoriteiten" ter plaatse krijgen (in die zin, zie arresten nr. 278 653 dd. 12 oktober 2022 en nr. 278 700 dd. 13 oktober 2022).

Ook bestaat er momenteel geen alternatief voor interne bescherming in Afghanistan, zoals geacht door Uw Raad (zie arrest nr. 278 700 dd. 13 oktober 2022).

2.2. In ondergeschikte orde: de subsidiaire bescherming

Verwerende partij is van mening dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald door de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 VW.

Uit het volgende blijkt dat verzoeker wel de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Ten minste moet de bestreden beslissing vernietigd worden, aangezien er geen zorgvuldige analyse werd gemaakt van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van afkomst, de provincie Nangarhar. Zij beperkte zich tot informatie over de algemene veiligheidssituatie in het land - die sinds de machtsvername door de Taliban precaire is - maar hield onvoldoende rekening met het bijzondere profiel van verzoeker. Dit moet ten minste leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.1. Artikel 48/4, §2, b) VW

Overeenkomstig art. 48/4, §2, b) VW wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op art. 9ter VW, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

In casu, indien Uw Raad van mening zou zijn dat verzoeker niet voldoet aan de definitie van vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 VW, dient verzoeker derhalve de status van subsidiaire bescherming toegekend te worden, op basis van de bovengenoemd artikel: hij vreest voor ernstige schade in de zin van art. 48/4 §2 b) VW uit hoofde van de Taliban, omwille van de gevaarlijke situatie in Nangarhar, zijn vlucht uit Afghanistan, zijn nauwe familieband met een ex-legerlid, wegens het feit dat hij als een verrader door de taliban wordt beschouwd, evenals het feit dat hij als (afgewezen) asielzoeker naar Afghanistan zal terugkeren.

2.2.2. Artikel 48/4, §2, c) VW

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) VW wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op art. 9ter VW, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hoewel Uw Raad al heeft geoordeeld (in zijn arresten nr. 278 654 van 12 oktober 2022 en nr. 278 701 van 13 oktober 2022) dat uit de beschikbare objectieve informatie over Afghanistan blijkt dat het niveau van willekeurig geweld in het land over het algemeen aanzienlijk is gedaald sinds de Taliban aan de macht zijn gekomen, stelt Uw Raad aldaar ook vast dat er regionale verschillen bestaan.

Hoewel de algemene veiligheidssituatie dus niet zodanig is dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar Afghanistan terugkeert door zijn eigen aanwezigheid aldaar een reëel gevaar voor lijf en leden loopt, kunnen persoonlijke omstandigheden het risico van willekeurig geweld voor de betrokkene vergroten (zie paragraaf 2.1.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen analyse heeft gemaakt van de veiligheidssituatie in Nangarhar en het gevaar dat verzoeker er loopt op basis van zijn individueel profiel.

Ten minste moet de bestreden beslissing vernietigd worden, aangezien er geen analyse werd gemaakt van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker, de provincie Nangarhar. Het CGVS beperkte zich tot informatie over de algemene veiligheidssituatie in het land sinds de machtsovername door de taliban, en verwijst slechts zeer summier naar veiligheidsincidenten in bepaalde regio's waaronder Nangarhar, zonder enige verwijzing naar het individueel profiel van verzoeker.

De veiligheidssituatie in Nangarhar is catastrofaal sinds de machtsovername door de taliban: uit het EASO verslag "COI Focus: Afghanistan, Veiligheidssituatie" van mei 2022 komt dat de provincie Nangarhar op de eerste plaats voor veiligheidsincidenten (pg. 19): [...]

De statistieken getuigen van geweld tegen burgers alsook explosies en gevechten.

In het verslag EASO COI Afghanistan van januari 2022 (geciteerd door het CGVS in zijn beslissing), kan men het volgende lezen: [...]

Het verslag legt verder uit: [...]

Het volgende passage uit het COI Focus over de veiligheidssituatie in Afghanistan luidt als volgt: [...]

Nog recenter leest men in de laatste nieuws van OSAR over Afghanistan, en in het bijzonder over Nangharar: [...]

In een uitspraak van 14 februari 2023 oordeelde de Franse nationale asielrechtbank (CNDA) dat 12 (van de 34) Afghaanse provincies geconfronteerd werden met willekeurig geweld in verband met gewapende conflicten, waaronder de provincie Nangharar.

In zijn uitspraak gaf de CNDA aan dat er individuele elementen moesten zijn (zoals een bijzondere beroepsactiviteit) in het geval van een asielzoeker uit een van deze provincies om de noodzaak van subsidiaire bescherming te rechtvaardigen: [...]

Deze risico is verhoogd door het specifiek profiel van verzoeker: zijn oom is een ex-legerlid, en hij zal als een teruggekeerde (afgewezen) asielzoeker naar Afghanistan terugkeren.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, toont verzoekende partij aan dat er een situatie van willekeurig geweld bestaat, in het bijzonder in Nangarhar, in de zin van artikel 48/4, §2, c) VW en dat verzoeker op deze basis de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

De bestreden beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus moet dus ten minste vernietigd worden, aangezien verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de veiligheidssituatie in de Nangarhar-provincie en met het specifieke profiel van verzoeker.

3. Besluit

Een volledige analyse van de onderhavige zaak, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van de zaak, leidt tot de conclusie dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker stelt dat artikel 48/6 VW van toepassing is, aangezien hij een reële inspanning heeft geleverd om zijn vordering te Staven. Zijn uitleg was coherent en plausibel. Ze moeten worden geanalyseerd in het licht van zijn persoonlijke profiel en de algemene context in Afghanistan.

In hoofddorde vraagt verzoeker dat hij als vluchteling wordt erkend.

In ondergeschikte orde, indien bovengenoemde gronden niet door de Raad worden erkend, vraagt verzoeker om hem de subsidiaire bescherming te verlenen wegens de ernstige schade waaraan hij zou worden blootgesteld indien hij naar Afghanistan wordt teruggestuurd.

In nog ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat de bestreden beslissing vernietigd wordt, zodat verwerende partij de vrees van verzoeker wegens zijn bijzondere profiel en de specifieke situatie in Nangarhar naar behoren kan onderzoeken.”

3. Aanvullende nota

Verzoeker maakt ter terechtzitting op 25 april 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar zijn verblijf in Europa. Hij legt ook een dreigbrief neer.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek

kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Waar u op 13 september 2022 voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog kenbaar maakte dat u het psychologisch zeer moeilijk heeft (Verklaring DVZ, vraag 37), kan volledigheidshalve opgemerkt worden dat u die dag eveneens te kennen gaf dat er geen elementen zijn die uw deelname aan onderhavige procedure bemoeilijken (Vragenlijst BPN, DVZ). Ook voor het CGVS maakte u van dergelijke elementen geen gewag. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze beoordeling onbesproken en brengt geen elementen aan, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij *in casu* niet in staat was om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban omwille van de weigering van hemzelf en zijn vader om magneetbommen onder de auto's van de overheid te plaatsen in hun carwash. Hij vreest daarnaast vervolging door de taliban omdat zijn oom lid was van het Afghaans Nationale Leger (ANA). Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. Ter staving van zijn vluchtrelaas heeft verzoeker volgende documenten voorgelegd: een kopie van zijn taskara; een kopie van zijn vaders taskara; een kopie van een foto van verzoeker samen met zijn vader; een

kopie van de elektronische taskara van verzoekers maternale oom E.; kopieën van foto's van verzoekers vader met zijn maternale oom E.; een kopie van een foto van de neef van zijn moeder G. A.; een kopie van een flyer van verzoekers carwash; een kopie van een verkoopbewijs van de carwash gericht aan verzoekers vader; een kopie van de legerbadge van verzoekers maternale oom E.; een kopie van een certificaat van verzoekers maternale oom E. bij het 207de korps; kopieën van foto's van verzoekers maternale oom E. met collega's bij het ANA; kopieën van een foto van verzoekers vader met een krant in de hand en een uitvergroting van die krant. Bij aanvullende nota legt verzoeker ook nog een kopie van een dreigbrief neer.

5.1.3. Wat betreft de kopieën van de taskara's van verzoeker, zijn vader en zijn oom wijst de Raad erop dat een taskara hooguit een bewijs vormt van de identiteit en nationaliteit, maar dit document geen uitstaans heeft met de vluchtmotieven. Wat betreft de kopieën van de foto's van verzoeker met zijn vader en zijn vader met zijn maternale oom E. wijst de Raad erop dat de verwantschapsband tussen verzoeker, zijn vader en zijn oom niet betwist wordt. Uit de kopie van de foto van de verklaarde maternale neef dient te worden vastgesteld dat dit niet meer en niet minder aantoonbaar is dan wat hierop afgebeeld staat, namelijk een persoon met een gsm in zijn hand. Hieruit kan niet afgeleid worden dat het werkelijk verzoekers maternale neef betreft, laat staan dat zijn neef werd gedood door de taliban omdat verzoeker, zijn vader en zijn neef geweigerd hebben magneetbommen onder de auto's van medewerkers van de overheid te plaatsen.

5.1.4. Wat betreft de kopieën van werkdocumenten van verzoekers oom en een kopie van een foto van zijn oom met zijn collega's, wijst de Raad erop dat er niet betwist wordt dat verzoekers oom voor het ANA werkte. Uit deze documenten en foto kan echter niet afgeleid worden dat verzoeker vervolgd werd door de taliban omwille van het werk van zijn oom voor het ANA.

5.1.5. Wat betreft de kopie van een foto van verzoekers vader met een krant in de hand en een uitvergroting van die krant, dient vastgesteld te worden dat dit niet meer en niet minder aantoonbaar is dan wat hierop afgebeeld staat, namelijk zijn vader met een krant in de hand voor een huis. Hieruit kan niet afgeleid worden dat verzoekers vader zich in Iran zou bevinden samen met zijn maternale oom. Op de achtergrond is immers enkel een huis te zien waarbij niet kan vastgesteld worden dat dit huis zich in Iran bevindt.

5.1.6. Wat betreft de kopie van het verkoopbewijs van de carwash gericht aan verzoekers vader en de kopie van de flyer van de carwash, stelt de commissaris-generaal op pertinente wijze vast dat er twijfels rijzen over het bestaan van de carwash. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud immers wanneer er gevraagd werd naar documenten van de verkoop van de carwash dat: *"Ja in Afghanistan hebben ze zo'n soort dingen niet, het is niet dat hij de eigendom kocht, maar hij nam de zaak over, bv jij verkoopt een zaak of carwash je praat met iemand die geïnteresseerd is, de prijs wordt afgesproken, en dan betaal je bv 50.000 ofzo en dat gebeurt cash"* (zie NPO, p. 10). Het is dan ook opmerkelijk dat hij na het persoonlijk onderhoud er in slaagt het verkoopbewijs van de carwash te bemachtigen terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zo'n documenten in Afghanistan niet bestaan. Verzoeker verklaarde daarnaast dat hij niet in staat was om documenten over de carwash voor te leggen omdat zij nog bij de carwash lagen en zijn familie niet in staat was deze te gaan ophalen omdat de carwash in beslag was genomen door de taliban (zie NPO, p. 24). Het is dan ook opmerkelijk dat verzoekers familie na het persoonlijk onderhoud toch nog terug is gegaan naar de carwash om de documenten te bemachtigen ondanks dat de carwash in beslag werd genomen door de taliban. De Raad wijst er ook nog op dat deze documenten kopieën betreffen die onderhevig kunnen zijn aan knip- en plakwerk.

5.1.7. Wat betreft de kopie van de dreigbrief, kan er eerst op gewezen worden dat verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat zijn familie in Kaboel deze twee maanden geleden zou hebben ontvangen en verzoeker deze pas neerlegt ter terechtzitting. Er wordt ook geen verdere duiding gegeven over hoe zijn familie deze dreigbrief zou ontvangen hebben en hoe de taliban te weten gekomen is dat zijn familie in Kaboel verblijft. Bovendien ligt *in casu* enkel een kopie voor, waaraan slechts beperkte bewijswaarde kan worden gehecht, gelet op het risico op knip- en plakwerk.

5.1.8. In navolging van de commissaris-generaal dient de Raad verder te wijzen op objectieve informatie die aanwezig is in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Nog los van de vaststelling dat *in casu* kopieën voorliggen, stelt de Raad dan ook vast dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is, (zie AD, map "Landeninformatie", COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)). Er wordt in deze aan herinnerd dat de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mag ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de Raad niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende

bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

5.1.9. Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.1.10. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij, dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Meer bepaalt motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen met de taliban, omdat: (a) verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn leeftijd waarbij (i) hij in België verklaarde negentien jaar oud te zijn en geregistreerd werd met de geboortedatum (...) januari 2003 terwijl hij in Oostenrijk geregistreerd staat met de geboortedatum (...) januari 2006; (ii) na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, verzoeker verklaarde dat hij in Oostenrijk zomaar een leeftijd had opgegeven omdat hij daar niet wilde blijven en (iii) uit het feit dat verzoeker zomaar wat zei zodat hij niet in Oostenrijk moest blijven, kan geenszins afgeleid worden dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende uit vrees voor vervolging of ernstige schade in Afghanistan;

(b) verzoeker geen duidelijk zicht biedt op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan waarbij (i) hij eerst verklaarde in de zomer van 2018 of 2019 te zijn vertrokken maar later stelde dat hij een jaar tot anderhalf jaar voor de machtsovername Afghanistan had verlaten, wat tussen februari 2020 en augustus 2020 kan gesitueerd worden; (ii) de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud vroeg hoe lang zijn reisweg had geduurd en verzoeker hierop antwoordde dat hij dit niet wist, terwijl hij bij de DVZ verklaarde dat hij twee jaar en twee maanden voor zijn gehoor bij de DVZ vertrokken was uit zijn land van herkomst en (iii) om beter zicht te krijgen op de tijdslijn van verzoekers relaas tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de periode dat verzoeker in zijn ooms woning in Nurgal verbleef, maar ook hier kon hij niet zeggen hoe lang voor zijn vertrek uit Afghanistan hij daar was geweest;

(c) het weinig geloofwaardig is dat verzoekers maternale oom E., die kolonel was bij het ANA, niet geweten zou hebben dat verzoekers vader sympathie zou hebben voor de taliban die hem lang hebben beïnvloed waarbij (i) niet alleen familie van verzoekers vader talibansympathisanten zijn, maar M. I. die contact onderhield met verzoekers vader zelfs een talibanverantwoordelijke is in verzoekers regio van herkomst en (ii) het merkwaardig is dat verzoekers moeder die niet tevreden was met de overtuiging van verzoekers vader, verzoekers oom E. niet heeft ingeschakeld om verzoekers vader op andere gedachten te brengen, gelet op het feit dat ze regelmatig contact hadden;

(d) het feit dat de taliban in aanwezigheid van verzoeker en zijn maternale neef G. A., die onbekenden voor hen waren, hun plannen voor meerdere bomaanslagen op auto's van de overheid uit de doeken zouden doen elke geloofwaardigheid mist, waarbij (i) uit niets blijkt dat de taliban zouden geloven dat verzoeker en G. A. talibangezind zouden zijn; (ii) de openheid van de taliban ertoe kon leiden dat niet enkel de plannen voor één of meerdere bomaanslagen vrijdeld zouden worden, maar ook dat ze gearresteerd zouden worden, aangezien één van de aanwezige talibanleden familie was van verzoekers vader en verzoeker wist waar hij woonde en zijn maternale oom tevens verantwoordelijk is voor bommeldetectie bij het ANA; (iii) verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zelf niet uitsloot dat de taliban dachten dat hij en G. A. zouden wegllopen uit de carwash en het dorp op de hoogte zouden brengen; (iv) verzoeker verklaarde dat de taliban dergelijke plannen niet zouden toevertrouwen aan slimme personen en (v) het opmerkelijk is dat de relatie van zijn vader met de taliban en met M. I. niet van dien aard was dat ze verzoekers vader konden herkennen aangezien verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat de taliban bij het binnenvallen van de carwash vroegen aan verzoekers vader om zijn hand op te steken;

(e) het opmerkelijk is dat de taliban verzoekers vader, die mentale problemen heeft en makkelijk beïnvloedbaar is, zouden vragen om bommen te plaatsen onder auto's en bij het bezoek aan de carwash meteen een zak vol magneetbommen zouden achterlaten waarbij (i) het weinig aannemelijk overkomt dat verzoeker, zijn vader en neef onder elke auto van de overheid een bom moesten plaatsen aangezien de carwash na een eerste ontploffing snel met de vinger zou worden gewezen, zoals verzoeker ook zelf aangaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud; (ii) na confrontatie hiermee, verzoeker aangaf dat zijn vader simpel was zodat niemand het door zou hebben en (iii) gelet op het feit dat verzoeker en zijn neef ook in de carwash werkten, de verklaring dat zijn vader simpel is en niemand hen zou beschuldigen, niet kan overtuigen;

(f) het feit dat verzoekers vader een simpele man is die weinig onderscheidingsvermogen heeft en makkelijk beïnvloedbaar is, hem een minder betrouwbare rekrut maakte voor de taliban, waarbij (i) erop kan worden gewezen dat verzoekers vader banden had met de overheid, met name zijn schoonbroer was kolonel bij het ANA en genoot voldoende aanzien om bij begrafenissen of trouwfeesten belangrijke collega's uit het leger te gast te hebben; (ii) gevraagd naar waarom M. I., die van de familiale banden op de hoogte was, verzoekers vader zou vragen om bomaanslagen te plegen, verzoeker verklaarde dat zijn vader snel te brainwashen was en (iii) erop gewezen kan worden dat dit geen afdoende verklaring biedt en juist bevestigt dat verzoekers vader een weinig stabiele rekrut zou zijn;

(g) verzoekers kennis over de taliban die hem problemen bezorgden fragmentair is waarbij (i) hij niet wist wie de overste was van M. I. en enkel via geruchten wist dat M. I. moest rapporteren aan zijn overste over wat de mensen in zijn regio deden voor de overheid; (ii) verzoeker geen enkel ander incident kon opnoemen waarbij M. I. betrokken was buiten zijn eigen problemen; (iii) hij niet wist wie de andere drie talibanleden waren die samen met M. I. waren binnengevallen in de carwash; (iv) verzoeker tot tweemaal toe de vraag ontweek wat hij had ondernomen om meer informatie in te winnen over die drie talibanleden terwijl hij via zijn oom makkelijk meer informatie kon inwinnen aangezien die volgens zijn verklaringen in contact stond met de veiligheidsverantwoordelijke van Khewa district en met het districtshuis en (v) hij niet wist wie de grote talibancommandanten in zijn regio waren;

(h) verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat hij na de arrestatie van M. I. uit veiligheidsoverwegingen met zijn vader één maand in Nurgal had verbleven terwijl hij bij de DVZ had verklaard dat hij maar twee weken in Nurgal had verbleven, waarbij hij stelde dat hij na één maand was teruggekeerd omdat zijn oom had gezegd dat de overheid de situatie opnieuw onder controle had en de talibanleden gearresteerd waren, maar hij eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat de talibanleden al gearresteerd waren voor hij en zijn vader naar Nurgal werden gestuurd door zijn oom en verzoekers dorp op dat moment door de overheid gecontroleerd werd.

5.1.11. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.12. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.13. Wat betreft het moment van vertrek van verzoeker uit Afghanistan, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij vaststelt dat verzoeker hier geen duidelijk zicht op biedt. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij ongeveer tweeënhalve maand voor de machtsovername Afghanistan heeft verlaten, dus in mei of juni 2021. Dit betreft aldus nog een andere versie van de feiten, zodat er thans drie verschillende vertrekperiodes voorliggen: (i) in de zomer van 2018 of 2019; (ii) een jaar of anderhalf jaar voor de machtsovername, rond februari à augustus 2020 en (iii) tweeënhalve maand voor de machtsovername, rond mei à juni 2021. Het komt niet aan de Raad toe om te gissen naar welke verklaring de juiste is of, zonder een aannemelijke verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, zonder meer uit te gaan van de in het verzoekschrift verschaftte vertrekdatum. De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat: *“Gepolst wanneer u was vertrokken uit Afghanistan, stelde u in de zomer 2018 of 2019 te zijn vertrokken (CGVS, p. 7), maar later beweerde u zo'n jaar tot anderhalf jaar voor de machtsovername (van 15/08/2021) het land te hebben verlaten (CGVS, p. 17), met andere woorden tussen februari 2020 en augustus 2020. Uw verklaringen over uw moment van vertrek liggen dan ook ver uit elkaar. Tijdens het persoonlijk onderhoud gepeild hoe lang u onderweg was geweest naar België, beweerde u het niet te weten (CGVS, p. 18), waardoor ook niet langer kon worden gesteld dat u Afghanistan verliet twee jaar en twee maanden voor uw gesprek op de DVZ zoals u aldaar had gesteld (DVZ Verklaring, punt 42). Ten einde beter zicht te krijgen op het tijdstip van uw relaas werd gepolst naar de periode dat u een tijdje onderkomen had gezocht in uw ooms woning in Nurgal. Maar u zei niet te weten hoe lang voor uw vertrek u daar was geweest (CGVS, p. 5).”* Waar verzoeker nog stelt dat hij het bij het gehoor bij de DVZ psychologisch moeilijk had en tevens analfabeet is, wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins aantoonde dat zijn psychologische moeilijkheden en analfabetisme zijn cognitieve vermogens en geheugenfuncties hebben aangetast, in die mate dat hij niet in staat zou zijn om zijn vertrek uit Afghanistan correct in de tijd te situeren. Er liggen hiervan ook geen medische attesten voor. Het algemene en ongefundeerde betoog in het verzoekschrift dat de communicatie met de tolk bij de DVZ moeilijk verliep, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete vaststelling *in casu* dat uit het verslag van zijn *“Verklaring DVZ”* blijkt dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen in het Pashtou en dat hij middels het plaatsen van zijn handtekening bevestigd heeft dat zijn verklaringen, zoals zij in dit verslag werden genoteerd en aan hem voorgelezen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie AD, *“Verklaring DVZ”*, laatste pagina). Verzoeker kan zich dan ook niet op de omstandigheden van het gehoor bij DVZ beroepen om de vaststellingen aangaande de tegenstrijdigheden over het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan, te vergoelijken. Bovendien gaat verzoeker er hiermee aan voorbij dat hij ook bij zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet consistent was over dit

element. Dat verzoeker er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over een dergelijk sleutelelement, plaatst de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas op losse schroeven.

5.1.14. De commissaris-generaal motiveert verder op goede gronden dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekers maternale oom E. niet geweten zou hebben dat verzoekers vader sympathisant was van de taliban. Hij stelt dat: *“Niet alleen is er familie van uw vader talibangetrouwd (CGVS, p. 16), het bewuste familielid is in uw regio een talibanverantwoordelijke die bovendien altijd in contact was met uw vader (CGVS, p. 15-16). Jullie hadden ook geregeld contact met E. (CGVS, p. 11-12). Verder was uw moeder echt niet gelukkig met de overtuiging van uw vader en vond ze dat ze er niets aan kon doen (CGVS, p. 25), waardoor het op zijn minst merkwaardig dat ze niet haar oom E. zou ingeschakeld hebben om uw vader op andere gedachten te brengen. In het licht van voorgaande is het dan ook weinig geloofwaardig dat E., kolonel bij het nationale leger, niet geweten zou hebben dat uw vader sympathie koesterde voor de taliban die hem lang hebben beïnvloed (CGVS, p. 13).”* Waar verzoeker stelt dat zijn vader geen officieel lid was van de taliban en dat zijn oom in Kaboel woonde en ze elkaar maar om de twee of drie maanden zagen, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat hij om de twee of drie dagen telefonisch contact had met zijn oom (zie NPO, p. 11-12). In zijn verzoekschrift haalt hij zelf ook aan dat hij een heel nauwe familieband had met hem. Het is dan ook onaannemelijk dat verzoeker tijdens deze telefonische gesprekken met zijn oom nooit gepraat zou hebben over de talibansympathieën van zijn vader, gelet op hun nauwe band. Waar verzoeker nog stelt dat hij zelf pas te weten kwam dat zijn vader talibansympathisant was op het moment dat de taliban de zak vol met magneetbommen kwam afgeven in de carwash en hij daarna zijn moeder en oom op de hoogte bracht, wijst de Raad erop dat dit niet overeenkomt met wat hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud. Daar verklaarde hij immers dat de beïnvloeding van zijn vader door zijn verre neven al lang voor het incident in de carwash bezig was, met name ongeveer acht maanden nadat zijn vader de carwash had overgenomen (zie NPO, p. 11). Hij stelde dat, omdat M. I. altijd in contact stond met zijn vader, hij doorhad dat zijn vader ook sympathieën koesterde voor de taliban (zie NPO, p. 16). Hij wist immers dat M. I. verantwoordelijke was voor de regio voor de taliban (zie NPO, p. 16) en herkende hem de dag dat hij samen met drie andere talibanleden de zak met magneetbommen kwam brengen naar de carwash (zie NPO, p. 19). Hij verklaarde ook dat hij tegen de soldaten die ter plaatse waren gekomen na het bezoek van de taliban aan de carwash, zei dat hij M. I. had herkend en dat M. I. al lang contact had met zijn vader (zie NPO, p. 19). Bovendien stelde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook dat zijn moeder al langer op de hoogte was van de talibansympathieën van zijn vader en geprobeerd had op zijn vader in te praten (zie NPO, p. 11). Verzoeker kan dan ook niet correct voorhouden dat hij pas op de hoogte was van de talibansympathieën van zijn vader op het moment dat de leden van de taliban een zak met magneetbommen afleverden aan de carwash.

5.1.15. Over het nachtelijke bezoek van de taliban aan de carwash stelt verzoeker dat hij eerst door de taliban naar buiten werd gestuurd zodat de taliban alleen met zijn vader over hun plannen konden praten maar dat zijn vader had gezegd dat hij en zijn neef familie waren en hij voor hen zou instaan. De Raad wijst erop dat verzoeker dit tijdens zijn vrij relaas tijdens het persoonlijk onderhoud nooit heeft aangehaald (zie NPO, p. 18-19). Hij werd er tijdens het persoonlijk onderhoud ook op gewezen door de *protection officer* dat het opmerkelijk was dat de taliban het hele plan uitlegde waar verzoeker en zijn neef bij waren en verzoeker verklaarde toen dat hij juist niet naar buiten moest van de taliban. Hij verklaarde immers dat: *“Ze hebben dat gedaan omdat we ook daar waren en ze wisten dat we daar samenwerken, en we wisten ook dat die strijders gevaarlijke personen waren. Ze hebben ons daar niet buitengezet, misschien hebben ze gedacht dat we zouden weglopen en het dorp op de hoogte zouden brengen.”* (zie NPO, p. 27). Bovendien kan er nog op gewezen worden dat het onaannemelijk is dat M. I., terwijl hij wist dat verzoekers maternale oom bij de overheid werkte (zie NPO, p. 23), toch het hele plan aan verzoeker en zijn neef zou hebben uitgelegd, zonder dat hij wist of verzoeker en zijn neef talibansympathisant waren of niet. Deze vaststellingen doen verder twijfels rijzen over verzoekers relaas.

5.1.16. Verzoeker haalt verder nog aan dat zijn vader de perfecte rekrut voor de taliban was, aangezien hij een simpele man is die weinig onderscheidingsvermogen heeft, banden had met de overheid en onder invloed van de taliban stond, conservatieve waarden had ontwikkeld en door de taliban vertrouwd werd. Hij stelt dat de taliban de gewoonte hebben om eenvoudige, zwakke mensen in te schakelen om hun plannen uit te voeren. De carwash was volgens verzoeker ook de perfecte plaats voor het plan van de taliban, omdat medewerkers van de overheid daar hun wagen lieten wassen. Hij wijst er ook op dat de taak die zijn vader moest uitvoeren heel simpel was, namelijk de bommen plaatsen op de auto's van de medewerkers van de overheid en meer niet. Met deze redenering slaagt verzoeker er op generlei wijze in de vaststellingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen, noch hier een nieuw licht op te werpen. De commissaris-generaal stelt terecht vast dat: *“Verder valt op dat uw vader volgens uw beweringen een simpel man was die weinig onderscheidingsvermogen had en beïnvloedbaar was, zoals in het hele dorp was geweten (CGVS, p. 11). Dat maakte hem logischerwijze tot een minder betrouwbare rekrut voor het plegen van een reeks bomaanslagen. Bovendien had, zoals hierboven reeds vermeld, uw vader onomstootbaar banden met de overheid: zijn schoonbroer was kolonel in het leger (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ,*

vraag 3.5) en genoot voldoende aanzien om bij aangelegenheden zoals begrafenissen of trouweesten belangrijke collega's uit het leger zoals toran generaal A. te gast te hebben (CGVS, p. 14). Gepolst waarom M. I., die van de familiale banden wist, uw vader om deze diensten zou vragen, reageerde u dat uw vader snel te brainwashen was (CGVS, p. 23). Dit biedt geen afdoende verklaring, meer nog, het onderlijnt nogmaals hoezeer uw vader een weinig stabiel rekrut kon zijn." In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is het dan ook geenszins aannemelijk dat zijn vader de perfecte rekrut was, aangezien hij simpel is en daardoor makkelijk iets zou kunnen verraden zonder het te beseffen. Verzoeker verklaarde ook dat zijn vader snel te brainwashen was (zie NPO, p. 23) waardoor hij toch niet gezien kan worden als een stabiele rekrut aangezien hij zijn sympathie voor de taliban ook vlug kan verliezen. Bovendien kan er ook op gewezen worden dat de talibanleden zijn vader nog niet eens herkenden aangezien ze bij het binnenvallen van de carwash moesten vragen aan verzoekers vader om zijn hand op te steken (zie NPO, p. 18). Dat ze van iemand die ze nog niet eens herkennen zouden vragen om bommen te plaatsen doet verder twijfelen aan verzoekers relaas.

5.1.17. Waar verzoeker verder stelt dat het geen nut had om de namen van de andere talibanleden te kennen die bij het bezoek aan de carwash aanwezig waren, wijst de Raad erop dat redelijkerwijze van verzoeker mag worden verwacht dat hij ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt om zich te informeren over de elementen die aan de basis liggen van zijn persoonlijke problemen en die essentieel zijn om zijn vrees correct te kunnen inschatten. Deze talibanleden werden door zijn toedoen gearresteerd door de overheid dus er kan wel degelijk verwacht worden dat hij hun namen kent. De commissaris-generaal stelt dan ook op pertinente wijze vast dat: *"Wat de taliban betreft met wie u in de problemen kwam, valt op dat uw kennis fragmentair is. U verklaarde dat M. I. verantwoordelijk was voor de regio en hij rapporteerde over wat de mensen deden voor de overheid aan zijn overste (CGVS, p. 24). Maar u bleef het antwoord schuldig op de vraag wie zijn overste dan was (CGVS, p. 24). U wist enkel uit geruchten dat hij rapporteerde (CGVS, p. 24). U kon geen ander incident opgeven waarbij hij betrokken was, dan uw eigen incidenten en problemen met hem (CGVS, p. 24). U wist niet wie de drie andere taliban waren (CGVS, p. 26), noch hoe ze zich precies verhielden tot M. I. (CGVS, p. 26). U ontweek tot tweemaal toe de vraag wat u had ondernomen om u naar hen te informeren (CGVS, p. 26). Nochtans kon u zich trachten te informeren via uw oom, die naar uw beweringen in contact stond met de commandant veiligheidsverantwoordelijke van Khewa district en met het districtshuis (CGVS, p. 19, 20). U wist ook niet wie er van grote taliban commandanten in uw regio aanwezig waren (CGVS, p. 15)."*

5.1.18. Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden over de lengte van zijn verblijf in Nurgal uit te klaren, waarbij hij stelt dat er geen werkelijke tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen afgelegd bij het gehoor bij de DVZ en het CGVS, doch dat hij bij eerstgenoemde instantie niet de kans kreeg om een gedetailleerde verklaring af te leggen en alle redenen voor zijn vertrek te geven. Dit betreft echter niet meer dan een blote bewering. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan op grond waarvan zou kunnen worden vastgesteld dat de *"Vragenlijst CGVS"* zou zijn behept met enige onzorgvuldigheid of onwettigheid, dan wel dat hem gedurende dit gehoor niet de mogelijkheid werd geboden voldoende gedetailleerde verklaringen af te leggen. Zijn advocaat heeft ook van de mogelijkheid gebruik gemaakt om opmerkingen te formuleren bij het gehoor bij de DVZ, waarbij verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat dit de correcte versie was (zie NPO, p. 3). Noch verzoeker, noch zijn advocaat hebben toen aangehaald dat de periode waarin hij stelde in Nurgal te hebben verbleven verkeerd genoteerd werd. Waar verzoeker nog stelt dat zijn oom vreesde voor represailles en dat hij daarom verzoeker en zijn gezin naar Nurgal stuurde, wijst de Raad erop dat hij met deze verklaring de vaststellingen van de commissaris-generaal niet in een ander daglicht plaatst. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij op goede gronden oordeelt dat: *"Bovendien, uw oom was onmiddellijk na de arrestatie van de talibanleden van oordeel dat uw familie niet veilig was in het dorp (CGVS, p. 20). Maar peilend naar wat na het verblijf van één maand in Nurgal aan de situatie was veranderd, en gevraagd wat maakte dat u op dat moment terugkeerde, antwoordde u dat de oom had gezegd dat de situatie na die maand onder controle van de overheid was (CGVS, p. 27), en de taliban waren gearresteerd (CGVS, p. 27). Maar ze waren ook al gearresteerd toen uw oom de inschatting maakte dat de situatie onveilig was en u naar Nurgal moest trekken (CGVS, p. 20). En uw dorp stond in de jaren voor uw vertrek sowieso al onder overheidscontrole (CGVS, p. 15)."*

5.1.19. Wat betreft de dood van zijn neef, stelt verzoeker dat hij zijn best heeft gedaan om documenten te bekomen en dat de begrafenis plaatsvond in zijn dorp onder toezicht van de overheid waardoor het hoogst onwaarschijnlijk was dat de taliban iets zou ondernemen. Met deze verklaring slaagt verzoeker er niet in de vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen, noch deze in een ander daglicht te plaatsen. De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat: *"U verklaarde dat de moord op uw neef werd gedocumenteerd met foto's en de politie alles had genoteerd, zoals uw oom u vertelde (CGVS, p. 20). Gepolst waar die documenten lagen, reageerde u dat u het ook aan uw oom had gevraagd: ze lagen bij de overheid en de machtsovername had plaatsgevonden, u kon ze niet meer vragen (CGVS, p. 22). Het mag evenwel verbazen dat uw familie op het moment van de beweerde feiten zelf geen documenten zou*

ontvangen hebben. Uw uitleg overtuigt bijgevolg niet dat u de documenten niet kon neerleggen. Aangaande de begrafenis van uw neef, is het frappant dat u twee à drie dagen met zijn begrafenis bezig was (CGVS, p. 20) en dat u deelnam aan zijn begrafenis in uw dorp (CGVS, p. 22). Dat u zich niet definitief uit de voeten gemaakt had, en u aldus blootstelde aan verdere vervolgingsdaden van de taliban - die in die periode stiekem aanwezig waren in uw dorp (CGVS, p. 15) - ligt niet in lijn met de vrees die u ten aanzien van de taliban aanhaalde."

5.1.20. Verzoeker betoogt verder in zijn verzoekschrift dat leden van de voormalige overheid in het algemeen als vijanden worden beschouwd en dat hij omdat hij de taliban verklikt heeft dan ook als een verrader zal worden gezien. Bovendien wijst hij op het profiel van zijn maternale oom die kolonel was bij het ANA en stelt hij dat een groot aantal ex-ANA-leden en/of hun familieleden werden gedood door de taliban. De Raad wijst er echter op dat verzoeker met dit algemeen betoog er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat hijzelf te maken zal krijgen met vervolging omwille van het voormalige werk van zijn oom. Aangezien verzoeker er niet in slaagt het bezoek van de taliban aan de carwash aannemelijk te maken, kan er ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat hij de taliban verklikt zou hebben bij de overheid waardoor hij ook niet beschouwd zal worden als een verrader. De commissaris-generaal stelt op pertinente wijze vast dat: "Wat betreft uw verklaring dat uw oom E. kolonel in het leger was kan volledigheidshalve gewezen worden op het volgende. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance **Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA **Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw oom E. gevlucht is naar Iran na de machtsovername. U legde hiervan echter geen begin van bewijs neer. Uit niets in uw verklaringen blijkt dat uw oom omwille van zijn profiel als ex-legerlid in de problemen kwam met de taliban. U toonde de problematische situatie waarin deze laatste zich zou kunnen bevinden niet aan. Verder kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalde geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken." Verzoeker brengt deze beoordeling niet aan het wankelen en brengt geen elementen aan op grond waarvan alsnog kan worden vastgesteld dat het louter familielid zijn van een voormalig medewerker van het ANSF volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

5.1.21. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.22. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Wat betreft het motief in de bestreden beslissing aangaande de opgegeven leeftijd in Oostenrijk, acht de Raad dit motief overtuigend, zodat hier niet verder op in dient te worden gegaan. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.23. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn verblijf van anderhalf jaar in Europa.

5.1.24. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden

door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van

Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

5.1.25. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

5.1.26. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa, volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota weliswaar een arbeidsovereenkomst en foto's van hem bij zijn cricketclub. Dit zijn lovenswaardige elementen en tonen aan dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat deze elementen op zich nog niet voldoende zijn opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse

samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. De Raad stelt vast dat niet meer voorligt dan een arbeidsovereenkomst en foto's waaruit blijkt dat verzoeker cricket speelt. Uit deze stukken kan niets worden afgeleid met betrekking tot de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies dat dit heeft op zijn persoon. De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook beperkt tot het overmaken van de gevoegde documenten, doch dat een toelichtende concretisering en uitdieping hiervan ontbreekt. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

De duur van zijn verblijf in België sinds juli 2022, *in casu* bijna twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Aangezien verzoeker geen duidelijk zicht biedt op het moment dat hij zijn herkomstland verliet, kan de Raad ook geen concrete inschatting maken van zijn leeftijd op dat moment. Uitgaande van de verschillende vertrekkende data zou verzoeker tussen de zestien en achttien jaar zijn geweest bij vertrek. Het komt echter niet aan de Raad toe om te gissen naar de correcte gegevens dienaangaande. Rekening houdend met voorgaande kan alleszins wel worden aangenomen dat verzoeker in Afghanistan een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name zijn moeder, zussen en broer waarbij hij met hen nog contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hem kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 17).

5.1.27. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.28. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.29. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.30. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten

vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. De Raad stelt vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aandraagt, die het risico verhogen om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld. Waar verzoeker nog verwijst naar het gegeven dat zijn oom een ex-legerlid is en hijzelf zal terugkeren als afgewezen asielzoeker, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd gesteld in de voorgaande punten.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES